

Piekło

1. „Piekłem XX wieku” nazywano tragiczne doświadczenia milionów ludzi w obozach koncentracyjnych i gułagach, stworzonych przez systemy, które zdecydowanie odrzuciły wiarę w Boga. Czasami mówimy, że „człowiek człowiekowi gotuje piekło na ziemi”. „Piekłem” stają się cierpienia ludzi doświadczających przemocy czy dotkniętych uzależnieniami. Te przerośnięte pozwalają zrozumieć, czym jest piekło, czyli życie, z którego na zawsze zostaje wykluczony Pan Bóg; życie, pozbawione miłości; życie, w którym dominującą rolę odgrywa nienawiść.

2. „Nie możemy być zjednoczeni z Bogiem – naucza Kościół – jeśli nie wybieramy w sposób dobrowolny Jego miłości. Nie możemy jednak kochać Boga, jeśli grzeszymy ciężko przeciw Niemu, przeciw naszemu bliźniemu lub przeciw nam samym (...). Nasz Pan ostrzega nas, że zostaniemy od Niego oddzieleni, jeśli nie wyjdziemy naprzeciw ważnym potrzebom ubogich i maluczkich, którzy są Jego braćmi. **Umrzeć w grzechu śmiertelnym, nie żałując za niego i nie przyjmując miłosiernej miłości Boga, oznacza pozostać z wolnego wyboru na zawsze oddzielonym od Niego. Ten stan ostatecznego samowykluczenia z jedności z Bogiem i świętymi określa się słowem «piekło»**” (KKK1033). „Dusze tych, którzy umierają w stanie grzechu śmiertelnego, bezpośrednio po śmierci idą do piekła, gdzie cierpią męki, «ogień wieczny»” (KKK1035). „Zasadnicza kara piekła polega na wiecznym oddzieleniu od Boga; wyłącznie w Bogu człowiek może mieć życie i szczęście, dla których został stworzony i których pragnie” (KKK1035).

3. O istnieniu i groźbie piekła wyraźnie naucza Pismo Święte. „Jezus często mówi o «gehennie ognia nieugaszzonego», przeznaczonej dla tych, którzy do końca swego życia odrzucają wiarę i nawrócenie; mogą oni zatracić (...) zarazem ciało i duszę. Zapowiada z surowością, że «pośle aniołów swoich: ci zbiorą z Jego Królestwa wszystkie zgorszenia i tych, którzy dopuszczają się nieprawości, i wrzucą ich w piec rozpalony» (Mt 13 41-42). On sam wypowie słowa potępienia: «Idźcie precz ode Mnie, przekłęci, w ogień wieczny!» (Mt 25, 41)” (KKK 1034). Każe nam się obawiać „tego, który duszę i ciało może zatracić w piekle” (Mt 10,28) i ostrzega, że „lepiej jest jednookim wejść do królestwa Bożego, niż z dwójgim oczu być wrzuconym do piekła” (Mt 9,47).

Niekiedy zastanawiamy się: ilu ludzi będzie zbawionych? Czy ktoś jest w piekle? Czy Jezus zbawi też tych, którzy czyniąc zło zasłużyli na piekło? Czy Judasz został potępiony? Zgodnie z nauką Kościoła, „**Bóg nie przeznaczają nikogo do piekła; dokonuje się to przez dobrowolne odwrócenie się od Boga (grzech śmiertelny) i trwanie w nim aż do końca życia**” (KKK1037). Dla niektórych chrześcijan nauka o piekle staje się powodem lęku, a nawet głównym powodem, dla którego chodzą do kościoła, modlą się i zachowują przykazania. Autor powieści „Pamiętnik wiejskiego proboszcza” Georges Bernanos w swoim dziele w usta jednej z postaci wkłada słowa: „Piekło to niemożność kochania”. Choć więc „stwierdzenia Pisma Świętego i nauczanie Kościoła na temat piekła są wezwaniem do odpowiedzialności, z jaką człowiek powinien wykorzystywać swoją wolność ze względu na swoje wieczne przeznaczenie” (KKK 1035), to jednak kluczowym motywem troski o osiągnięcie życia wiecznego powinna być miłość realizowana w codziennym życiu.

4. Zapamiętajmy: Piekło to stan ostatecznego samowykluczenia z jedności z Bogiem i świętymi. Kościół, nauczając na temat piekła wzywa nas do odpowiedzialności za realizację swojego życiowego powołania. Chrystus ostrzega nas, że jeśli nie wyjdziemy z miłością naprzeciw ważnym potrzebom ubogich i potrzebujących, możemy zostać oddzieleni od Jego miłości. Byłaby to największa tragedia naszego życia. Dlatego należy zabiegać o zbawienie swoje i swoich bliskich, przeciwstawiając się niewierze, nienawiści i rozpacz.

Ks. Romuald Jaworski